Перець

№ 1 (564)
Рік видання XXVI
СІЧЕНЬ
1966
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Оце тобі, Перче, мій новорічний подарунок. А отим подарунки вже ти роздаватимеш...

Юшка з перцем

(Б а й к а)

— Іван Іванович! Та як же це! Та що ви!
Ох, юшечка! Ну, достеменно харч богів!
Така, як любите. Із перцем. Пречудова.
Казали, бог таку щоденно їв!..

Михайло налива бокали,
Від пахощів аж умліва.
— Люблю правдиві, мудрії слова!
То, пам'ятаєте, на зборах ви казали:
«Нам треба перцю більше споживать, —
У ньому для здоров'я стимули великі.
От, скажем, юшку з перцем взять,
Цілющі ліки!
Від перцю кров по жилах веселіш тече,
Жиріти не дає, знімає сліпоту з очей...»
Іван Іванович! Скуштуйте. Що за юшка!
Це ж вам не пріснота-бурда —
Картопля та петрушка,
Та підсолоджена квасолькою вода...
Ну, призволяйтесь. Кров від перцю грає...
І миску ближче підставляє:
— Ось ще печеня. З перцем. Аж пахтить.
Такої поїси — водичку будеш пить!..
Піддався гість. Взяв ложку неохоче —
У роті перчик припіка.
Іще разок сьорбнув — заплющив очі:
Забило дух, щипає язика,
Почервонів, закашлявсь, бідолаха,
Скривився та тільки аха.
Михайло аж сія:
— Ну, як вам юшечка моя?!
Вогонь! Не пріснa!..
Гість ложкою об стіл як трісне:
— Сміятись захотів?!
Знущатись з мене, вражий сину?!
Щоб перед очі стать мені не смів!..
І хату злий покинув.
Господар зблід, втирає піт з лиця,
Хапається за серце.

...Іван Іванович не міг терпіти перцю,
А вихваляв його для красного слівця.

Петро СЛІПЧУК.

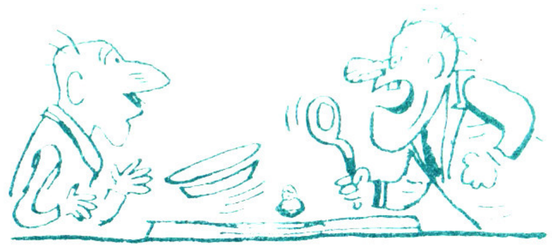

Мал. БЕ-ША

— Міліція, б'ються!

perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

МОЧАЛКА ІЗ ЗНИЖКОЮ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. (Наш кор.). Мешканцям села Кірове Нікопольського району не треба ламати голову над проблемою «як помитися?». Вони впевнено заходять до місцевої бані, підходять до... прилавка, купують за зниженими цінами мочалку, мило, віник і ночви, беруть покупку під пахву і йдуть митися додому.

Автори цієї побутової новинки — голова сільради т. Науменко та голова ССТ т. Макарець, з легкої руки яких місцеву баню переобладнано на крамницю уцінених товарів.

ПЕРЕВОРОТ У НАУЦІ

ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ. Як повідомляє наш кореспондент, працівники Веселокутської філії «Сільгосптехніки» здійснили нечуваний переворот у науці. Вони спростували відомий закон, що в природі ніщо безслідно не зникає.

Сміливі дослідники обрали об'єктом для експерименту автомашину ДУК (пристосовану для дезинфекції тваринницьких приміщень) Тарутинської районної ветлабораторії.

Здана чотири роки тому на ремонт, автомашина спочатку втрачала окремі деталі, а потім, наперекір існуючому законові, зникла зовсім. Без сліду!

Як буде оцінено експериментаторську діяльність працівників Веселокутської «Сільгосптехніки», чекатимемо повідомлень з Одеси.

ВУХА В НЕБЕЗПЕЦІ

ПОЛТАВА. (Телеграфом). При птахофабриці «Вікторія», Пирятинського району, створено відгодівельний пункт для мишей і пацюків. Виник він на базі місцевої їдальні. Завідує пунктом, за сумісництвом, завідальнею Г. Т. Сагаль.

За даними Полтавської облсанепідстанції, миші і пацюки готуються обгризти вуха заступникові голови райспоживспілки Суржику та завідальнею Сагалю. На гризунів не вплинуло навіть те, що Суржика і Сагаля вже оштрафовано за антисанітарію.

ПІД ВИСОКИМ ТИСКОМ

Наш кореспондент з колгоспу ім. Мічуріна, Старосамбірського району на Львівщині, повідомляє, що тут одержано нову партію високоякісних обіцянок від керівництва Дрогобицького БМУ-72 Львівського тресту «Західводбуд». Більше року тому колгосп уклав договір з БМУ-72 на спорудження в селі артезіанського колодязя. Дірки в землі є, води немає. Замість води надходять обіцянки під високим тиском... з боку колгоспу.

ПАПІР, ЩО ГОВОРИТЬ

Виставку передового досвіду окозамилювання відкрито у приміщенні нової школи села Чорноморки, Очаківського району, Миколаївської області. Використати школу за призначенням неможливо, бо в ній ще не пофарбовано підлогу і не засклено вікна. Найцікавішим експонатом виставки визнано акт № 14, скріплений підписом голови Очаківського міжколгоспбуду т. Рака, в якому чорним по білому написано, що будівництво цієї школи повністю завершене.

УВІЧНЕННЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ

КОРОСТЕНЬ, Житомирської області. (Наш кор.). Влип обома ногами в якусь масу дід Мороз, ступивши на подвір'я Коростенського заводу побутової хімії.

Як виявилося, це густою масою розпливлися 84000 липких стрічок «Мухомора», що їх торговельні організації ще влітку повернули підприємству, як суцільний брак.

Оскільки липка маса ще піддається обробці, вирішено зліпити з неї пам'ятник відомому бракоробові й встановити його перед вікнами кабінету, в якому возсідає директор місцевого заводу побутової хімії.

ПОРАДИВШИСЬ ЗІ СІМ'Ю

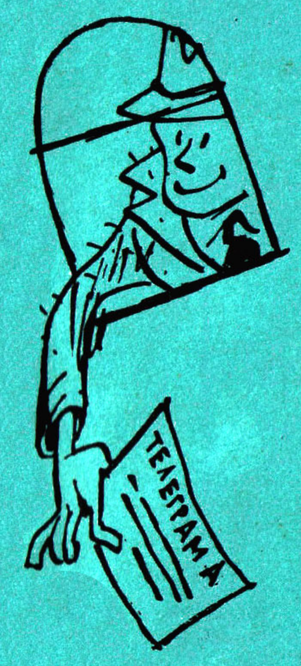

Спочатку здалося, що телеграма з редакції не містить у собі нічого загрозливого. «Висилайте новорічний фейлетон або гумореску вільну тему». Термін дали достатній — тиждень.

Посилання на «вільну тему» не могло мене налякати, бо всім відомо, що новорічний фейлетон пишуть на одну тему: кого ми не візьмемо з собою в наступний рік. Таких фейлетонів за семирічку було надруковано (за неповними даними) 12.386, завдяки чому план по них було успішно перевиконано.

Я швиденько накидав номенклатурний список осіб, яких не треба брати з собою в наступний рік: а) анонімників, б) бюрократів, в) вертихвісток, г) графоманів, д) демагогів, е) егоїстів, є) єговістів, ж) жаднюг, з) злодюг, і) ідіотів, к) казнокрадів, л) ледарів, м) марнотратників, н) нахаб, о) окозамилювачів, п) підлабузників, р) розпусників, с) святенників, т) торбохватів, у) унтер-пришибєєвих, ф) фальсифікаторів, х) хабарників, ц) циркулярників, ч) чваньків, ш) шахраїв, я) ябедників.

Ху! Все! Основне було зроблено. Далі залишалось пом'янути кожного з них не тихим, злим, навіть уїдливим словом — і фейлетон готовий.

З тим я й попрямував до письмового стола. Та по дорозі майнула думка: чи не тхне часом від таких моїх дій одвертим волюнтаризмом? І справді: сам собі надумав, що в голову збрело, сам вирішив і — раз-два! — пішов писати.

А чому б не розв'язати цього питання колегіально, чому б попередньо не порадитись хоч би із своїми ближніми?! Отож і зібрав я всіх домочадців навколо круглого стола (хоч, коли казати всю правду до кінця, стіл у мене в хаті овальний). Прочитав їм телеграму і попросив висловитись.

Спочатку, зрозуміло, звернувся до... (Ні, не надійтесь, тещу я не згадуватиму. Про тещ у минулу семирічку було написано 4.746 фейлетонів і гуморесок). Так ото спочатку звернувся я, значить, до рідної мами моєї дружини.

— Скільки я себе пам'ятаю,— сказала вона,— то перед Новим роком люди завжди висловлюють свої мрії. Отож про це тобі й слід написати. Помріяти, наприклад, про «Бюро добрих послуг». Як чудово воно працюватиме в наступному році! Подзвонив — і через півгодини приходить звідти майстер і вставляє всі розбиті шибки. І ще на прощання каже: «Дякую за увагу!» Або бувають, скажімо, сім'ї, де нема кому підлогу натерти. Так ото викликаєш з «Бюро» спеціаліста — і за якусь годину підлога блищить... А то дзвониш — пришліть, будь ласка, на вечір бабусю, Васька нашого доглядіти. Приходить бабуся з «Бюро послуг», а рідна бабуся може, нарешті, раз на два місяці, вибратись, скажімо, у молодіжне кафе.

— Краще тоді вже про ро́ботів помріяти,— зітхнув батько моєї дружини.

— Коли ти краще за мене знаєш, що́ краще, то ти й кажи — образилась мати дружини.

— Я не казав, що краще знаю,— дав задка батько дружини.— Я просто гадаю, що, замість бабусі, варто було б викликати з «Бюро добрих послуг» ро́бота. По-перше, ро́бот не такий вередливий, по-друге, бабусь у «добрих послугах» завжди не вистачає, а, по-третє, ро́бот — якось сучасніше. Мріяти — так мріяти!

— Ро́бот — це він. Чоловік, тобто. Не справиться!

— Так можна ж роботиху,— дід моїх дітей запропонував компромісний варіант.

— Ну, що ти говориш! — сплеснула руками бабуся моїх дітей.— Уявляєш, що залишиться від тієї роботихи, якщо вона один вечір побуде з нашим Васьком?! Гвинтики одні!

Васько наш і справді дуже кмітлива дитина. Минулого року, коли ми відзначали шості роковини з дня його народження, гості, ніби змовившись, подарували йому чотири заводних автонавантажувачі. І не встигли ще гості розійтися, як від тих машин залишилися самісінькі запасні частини.

— Він будь-яку роботиху розбере,— запевнила мама моєї дружини.

— Розберу! — підтвердив Васько, який сидів тут же.

— Діти до шістнадцяти років могли б і помовчати, коли йдеться про серйозні речі,— зауважив мій старший син Олекса, якому за два дні до того урочисто вручили перший в його житті паспорт.

— За круглим столом всі мають право голосу,— пояснив я.— Кажи, Василько!

— Напиши, щоб у Новому році по телевізору не показували дорослих кінокартин. Нехай показують самі мультфільми. Всі знають — вони цікавіші.

— Я занотував і цю пропозицію. Мені здалося, що вона не позбавлена рації, хоч я й не кінокритик...

— А наш клас,— сказав Олекса,— сподівається, що в наступному році нарешті затвердять нову орфографію. Причому це треба зробити не тільки в російській, а й в українській і англійській мовах. Тоді всі однаково не знатимуть, як саме правильно писати,— і учні, й учителі. І нікому двійок не ставитимуть! А поки розберуться, хто — грамотний, а хто — ні, то я вже й школу закінчу...

З прикінцевим словом, як завжди, виступила дружина.

— З орфографією ще можна почекати, а от інший закон таки варто видати,— сказала вона.— Треба, щоб чоловіки, які спізнюються з роботи додому, відповідали так само, як за спізнення на роботу.

— Це — натяк? — поцікавився я.

— Ні, це — мрія,— пояснила дружина.

Я пообіцяв використати всі пропозиції, незважаючи на їхню розмаїтість.

Але як їх всі органічно поєднати? Як водночас сказати про ледаря, якого ми не візьмемо з собою, і про ро́бота, який натиратиме підлогу? Як поєднати делікатне питання про нашу орфографію з сумнівною вимогою до чоловіків про своєчасну явку додому?

Кілька днів я сушив собі голову цим. А коли глянув на календар, то побачив: строк висилки фейлетона минув ще позавчора. Стрімголов побіг на пошту і вдарив телеграму в редакцію: «Працював багато крапка звіт про роботу новорічним фейлетоном висилаю поштою крапка новим роком кома новим щастям оклик».

Якщо пошта своєчасно доставить мій звіт, то редакція, плекаю надію, знайде можливість якось повідомити читачів про те, що я сумлінно виконував її завдання. Бо дуже не хочеться, щоб у Новому році читачі думали про мене як про безнадійного ледаря, якого не слід брати з собою в майбутнє.

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

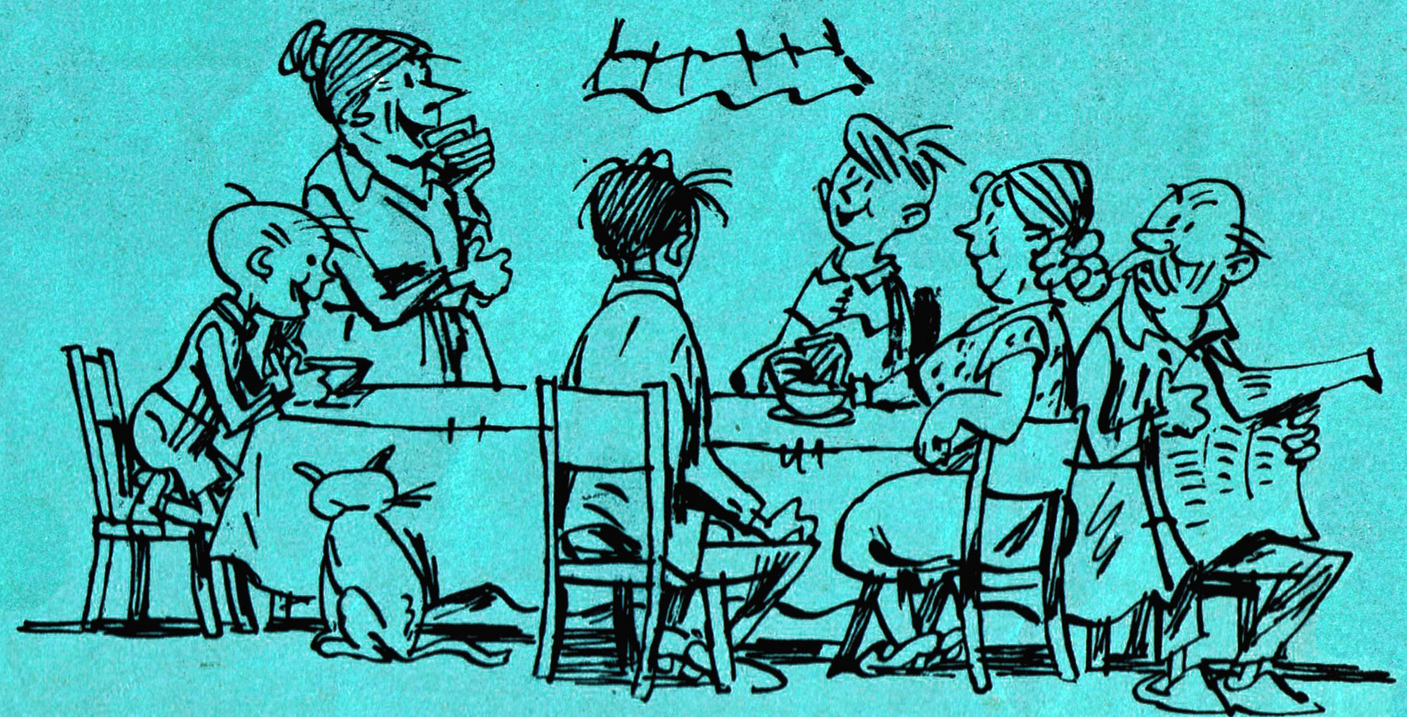

НЕ ПОВЕЗЛО

За традицією я завжди їздив зустрічати Новий рік у село до батьків.

Так було і цього разу. У передноворічний вечір ми з дружиною і маленькою Оленкою тільки вийшли з вагона, як потрапили в обійми мого брата Дмитра, колгоспного шофера. Він «Волгою» виїхав за нами на станцію.

Після взаємних привітань почали вмощуватися у машину. Аж тут підбігає руденький чоловічок, питає, куди їдемо.

— У Кринички, — відповідаю.

— Повезло. Мені повезло! — радіє рудий. — Видно, я в сорочці родився. Візьмете? Теж у гості добираюсь...

— Будь ласка, — каже Митя. — Під Новий рік нікому нічого відмовляти не можна.

Дружина з Оленкою сіли на переднє сидіння, ми з рудим — на задньому. Машина рушила.

— А встигнемо до дванадцятої? — питає рудий.

— Тютілька в тютільку, — мовлю я. — Якраз куранти вдарять— і ми на поріг. Мабуть, до знайомих їдете?

— Більше. Знаєте, мені в новорічні вечори останніми роками зовсім не везе. Тепер, здається, це пройдений етап. Останнє щастя звідаю.

— Чому останнє?

— Багато розказувати... Не поталанило мені в житті. Молодим був — дурним був. Оженився, потім розлучився. Знову оженився, і знову розлучився. Тепер, як та гармонь одинока, по світу тиняюся, ніхто доброго слова не скаже...

Я вже догадався, що за «гармонь» веземо.

— І досі сім'єю не обзавелись?— цікавлюсь.

— Ет, не питайте. Ніхто мого характеру вивчити не хоче. Позаторік у новорічну ніч їздив до Тамари. Це — моя друга жінка, двійко дітей у нас. Так, думаєте, пожаліла? Під Новий рік вигнала з хати... Гостей напросила, а мене вигнала...

— Невже?! — дивуюсь.

— Не вірите? Усе новорічне настроєніє мені зіпсувала. Та це ще півбіди. Он Галина, моя перша жінка, так знаєте, якого коника під Новий рік викинула? Поїхав до неї, думав помиритись, а вона мені фари під очима підвісила.

— По заслузі, — зауважила моя дружина Таня.

— Нічого ви не знаєте, — зітхнув рудий. — Через ці синяки я, мов каторжник, сидів тиждень дома, голодний і холодний, на люди не міг показатись. Ну, був час, розлюбив Галину... Але це не значить, що потім помиритись не можна. Тим більше, що я вже не хлопець, за сорок перевалило...

— А до кого ви в Кринички їдете? — поцікавився Митя.

— Та, знаєте, і тут у мене дружина... Тобто, колишня... Жила колись у місті, працювала офіціанткою у ресторані. Ну, звичайно, впала мені в око. Одружились. Сина вона народила, от тільки не знаю, як звати. Пожили місяців вісім — і... Знаєте, як воно в житті буває. Як не везе — то не везе. Думав: вона з села, я — з города. Якось не до пари... Молодість — дурість. А от зараз вирішив поїхати до неї, помиритись. Чому, спитаєте, іменно сьогодні? Бо кажуть, що людям найбільше щастить у новорічні вечори.

— Як же звати вашу колишню дружину?

— Катря... Катря Осадчук.

Митя різко загальмував.

— От що, громадянине, — сказав він до рудого. — Виходь і не показуй носа у наші Кринички. Падлюка ти і негідник! Катерина Осадчук — дружина моя. Сина Петьком величають. Тепер він — мій син. Вилазь, негіднику, не псуй мені новорічного настрою!..

«Одинока гармонь», ніби куля, вилетів з машини.

Вітер, заметіль... У степу холодно. Але вдалині уже сяяли вогні села. Ми вже відчували тепло рідних Криничок.

А рудий? Про нього ніхто більше й словом не обмовився. Йому і під цей Новий рік не повезло: добирався назад до станції, либонь, пішки.

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

ПОТРІБЕН ВОРОЖБИТ

Пам'ятаєте, в № 13 «Перця» за минулий рік писалося, як ще в 1962 р. Львівський галантерейний комбінат заборгував Харківському державному університетові 472 крб. 50 копійок?

І відповідь Львівського арбітражу в цій справі там-таки друкувалася:

«Через пропущення терміну позовної давності, спонукати галантерейний комбінат сплатити заборгованість не можемо».

Не можете, то й не можете. А Харківський університет гроші не хоче подарувати.

Проте найцікавішим у цій історії слід вважати той факт, що Львівський галантерейний комбінат гроші повернути не відмовляється. Кажуть: «Винні, то які можуть бути розмови? Заплатимо!».

Обіцяють і грошей не повертають. От цікаво знати: повернуть гроші чи не повернуть? Хто вгадає?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Людина потрапила між двох огнів. З одного боку робота. З другого — горілка. Робота заважала пити горілку, і людина покинула роботу. Так сталося з М. Г. В'язовським — бригадиром комплексної бригади колгоспу «Прапор комунізму», Решетилівського району на Полтавщині. У перервах між випивкою він розпускав язика і пускав у хід кулаки. Все це колгоспники докладно описали в листі до редакції.

Листа було перевірено на місці. Усі факти підтвердились.

За незадовільне керівництво бригадою та за грубе ставлення до людей партійні збори записали В'язовському суворе партійне стягнення. А правління колгоспу увільнило його з роботи бригадира.

Уявіть собі, шановний читачу, що ви прокинулися вранці в доброму настрої і вирішили поснідати. Йдете, скажімо, до найближчої їдальні і замовляєте сніданок.

Ввічливий офіціант з привітною посмішкою повідомляє, що, по-перше, хлібозавод не випік хліба, по-друге, холодокомбінат не відпустив м'яса; по-третє, постачальні організації не привезли картоплі, крупів, молока тощо; і немає навіть звичайного окропу, бо працівники водоканалу припинили подачу води.

Трамвай, якого ви терпляче чекали з півгодини, не прийшов, бо служба ремонту вчасно не відремонтувала стопкрана. А таксі, яке вам пощастило зупинити, безнадійно загальмувало на півдорозі: як повідомив водій, на заправочну станцію не доставили бензину.

Нарешті, ви пішки дісталися на роботу — і що ж: батареї парового опалення в кабінеті вкрилися кригою — штатний опалювач вирішив, що тепло — зайва розкіш. Чорнило і папір секретарка видати відмовилась: завод культтоварів перестав їх вам постачати. А стілець, на якому ви досі так впевнено сиділи, напередодні зламався, і тепер ви мусите працювати стоячи: мебльова фабрика, ні сіло ні впало, перестала випускати стільці.

Ні, шановний читачу, це зовсім не новорічний жарт. Все це може трапитися...

Є, наприклад, такий Коростенський завод хімічного машинобудування — «Коростеньхімаш». Він постачав Горлівському азотнотуковому заводові імені Орджонікідзе хімічне устаткування. Постачав, постачав і раптом перестав. Просто взяв і одного чудового дня не відправив замовцеві різні конденсатори, вакууми, холодильники.

На горлівському заводі спочатку розгубились. Що могло трапитись? Написали листа. Надіслали телеграму директорові заводу т. Шабельнику. У відповідь — мовчання.

Зривається графік, зриваються строки введення нових потужностей, а від постачальника ані гу-гу.

— Можливо, — думають, — перша партія устаткування надійде разом з другою?

Тільки ні другої, ні третьої, ні четвертої партій не було.

Коростенський завод зірвав поставку устаткування на сто тисяч карбованців...

Бердичівський машинобудівний завод «Прогрес» теж пообіцяв обладнання Енгельсівському заводу штучного та синтетичного волокна.

Хіміки чекали довго і вперто. Ніяк не могли збагнути, що з ними просто пожартували.

— А яка різниця, — відповідав заступник директора «Прогресу» т. Завадський, — на десять днів раніше чи на десять днів пізніше...

Звичайно, все залежить від досвіду. Скажімо, працівники Одеської суконної фабрики звикли до подібних курйозів. Бо їх щоквартала підводить Чернігівський камвольно-суконний комбінат. До його обіцянок одесити ставляться приблизно так, як до прогнозу синоптиків.

А коли доводиться зупиняти машини через те, що комбінат увесь час зриває поставку шерсті, виробничники мовчки підкоряються долі. Бо весь арсенал засобів впливу давно використано. Вже було все: листи і дзвінки, благання і скарги...

На Корюківській фабриці технічного паперу впевнено підхопили почин земляків. Свою продукцію виробничники відправляють на торговельну базу тоді, коли заманеться. Якщо ж працівники торгівлі протестують — не відправляють зовсім. Щоб привчити до порядку.

Продукцію Житомирської взуттєвої фабрики № 23 чекають в Умані і Звенигородці, Черкасах і Золотоноші. А взуттєвики роблять, як кажуть у футболі, фінт — відправляють в інші місця. Іноді, трапляється, змилуються над бідним споживачем і пришлють йому замість дитячих черевиків... жіночі босоніжки...

Як бачите, шановний читачу, тут не до жартів. Уявляєте, якщо цим підприємствам раптом почнуть всі наслідувати, що то буде? Страшно уявити!

Людина, яка кидає слова на вітер, дістає славу брехуна. А керівники підприємств, які порушують умови, скріплені підписом і печаткою, користуються проте чомусь довір'ям. Хоч ціна їхнім словам — копійка в прямому і переносному розумінні. Адже штрафи, які стягають з підприємств за зриви поставок, сміховинно малі. Вони не компенсують і сотої долі збитків споживачів.

От якби ті збитки цілком ішли за рахунок постачальників!

А. БИКОВ,
П. ТИМЧУК.

ВОЖИК

У МЕНЕ В ГОСТЯХ МІЙ БІЛОРУСЬКИЙ БРАТ „ВОЖЫК" („ЇЖАК")

— Пропоную розпочати прийом цього будинку з першого поверху.

— Чоловікові дали погану квартиру... довелося міняти...
— Квартиру?
— Ні, чоловіка.

НА РОЗПУТТІ

— Один слід веде до свата, другий — до брата, а третій — до кума. Кого ж ловити?..

— Вона знесла одно яйце, а він вже кудкудаче на весь район.

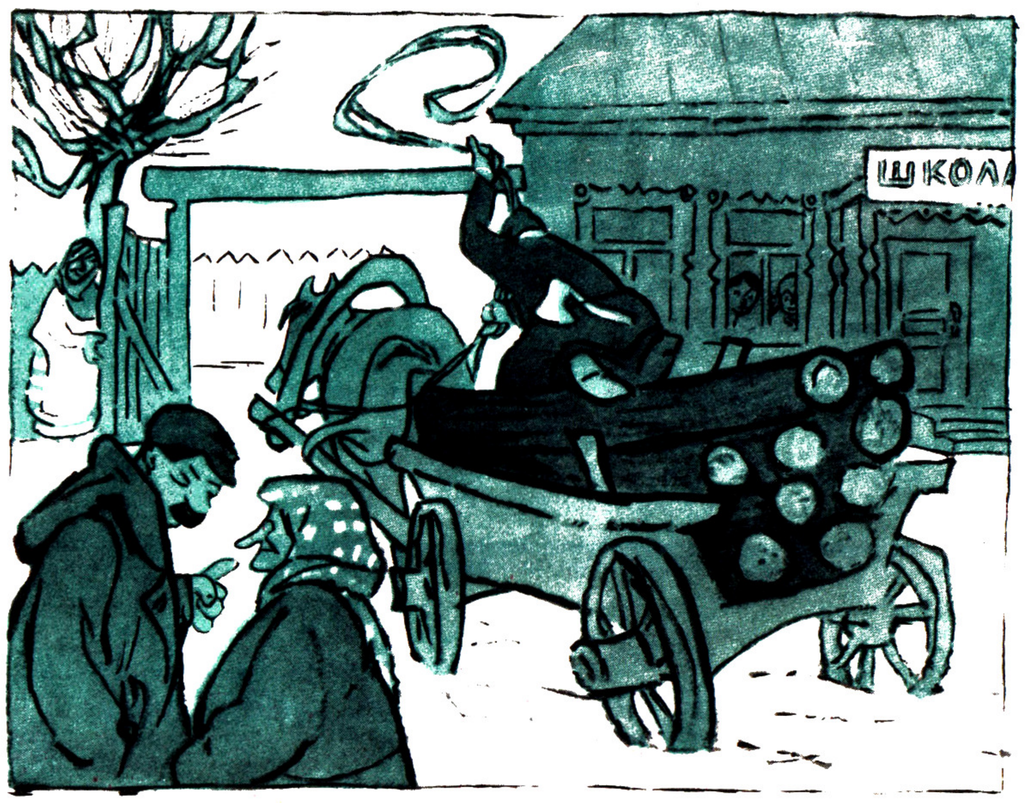

— Ну, цього року в школі тепло буде: син голови в перший клас пішов.

— Що, сусідонько, занедужала?
— І не кажи, доки той бюлетень дістала, мало не захворіла.

ШЕВЦІВ ДОСВІД

Жив в одному селі швець. Золотими його руки аж ніяк не назвеш. Було, набере по всьому селі замовлень (гроші за роботу він наперед брав) — і пальцем об палець не вдарить. На печі відлежується. А синка у двір посилає вартувати.

Коли біжить синок:

— Тату, дядько Іван йдуть!

Швець мерщій з печі, в одну руку дратву, в другу шило, сидить трудиться, не розгинаючи спини.

— Добрий день вам. Чоботи готові?

— Та там на два рази шилом штрикнути, будуть завтра готові.

Задоволений дядько Іван у двері, а швець на піч. Знову синок біжить:

— Тату, дядько Петро йдуть!

Швець мерщій з печі, в одну руку дратву, в другу шило, сидить трудиться, не розгинаючи спини.

— Добрий день вам. Чоботи готові?

— Та там на два рази шилом штрикнути, будуть завтра готові.

Далі дивись все з початку. І так цілісінький день, та не один.

Нам невідомо, коли і за яких обставин Борис Семенович Гробенко — директор Ірпінського побуткомбінату (Київська область) — познайомився з тим шевцем. Відомо тільки, що методом його роботи Борис Семенович оволодів досконало.

Головне, замовлення прийняти і гроші одержати, а там хай попобігають замовники.

У червні минулого року Видавництво та комбінат друку «Радянська Україна» замовили на комбінаті 67 газетних та журнальних вітрин. Гроші у сумі 2313 крб. були одразу переказані. Цим на тривалий час взаємини двох комбінатів і обмежились. Потім з комбінату друку на побуткомбінат надійшло 70 аркушів фанери по 43 копійки за аркуш. В очах Бориса Семеновича спалахнули вогники матеріальної зацікавленості, і він наказав виставити ціну фанери по 1 крб. 50 копійок за аркуш. Дорогенько обійдуться комбінатові друку вітрини, якщо вони взагалі коли-небудь будуть готові.

Але є історії сумніші. Як кажуть, ні грошей, ні товару. Тобто гроші в один кінець ідуть, тільки товар у другий кінець не повертається. Напровесні минулого ж таки року лихий попутав Бучанські і Ворзельські дитячі ясла зв'язатися з Ірпінським побуткомбінатом.

Завідуюча Бучанськими яслами Марія Федорівна Минаєва хотіла, щоб діти мали де гратися, щоб мали вони гарний майданчик. Замовили пісочниці, гойдалки, грибочки. Минула весна, літо, осінь. Багато виросло грибів у Бучанських лісах, тільки на подвір'ї ясел так і не з'явилося жодного дерев'яного грибочка. Грошей дитячим яслам не повернули.

Ворзельські ясла постраждали ще більше. Вони здали на ремонт агрегат від холодильника, мотор від пральної машини, три м'ясорубки, замовили нові двері, віконні рами і т. д.

Що з цього вийшло? Читай вище про бучанські дитячі ясла.

Хотілося б сказати кілька слів і про якість продукції та якість ремонту на цьому комбінаті. Але це буде довга пісня.

...Нам, знову ж таки, невідомо, як реагував отой швець на критику, коли дядько Іван та дядько Петро критикували його шевськими колодками. Зате відомо, що Борис Семенович Гробенко чоловік «закальонний», критики він не дуже боїться. Але це, мабуть, до пори, до часу.

І. ЛОЗУН.

ЕЛЕКТРОФЕЙЛЕТОН

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Коли запитати, що таке електрика, у фізика, він розповість про рух електронів, але обов'язково обмовиться, що в природі електрики ще багато невивченого і невідомого.

Коли запитати, що таке електрика, у лірика, то виявиться, що той все знає. І що таке електрика — нам стане ясно як при світлі стоватної лампи.

Електрика — це, перш за все, ота сама лампа (чи лампочка). Потім електрика — це радіоприймач, магнітофон, пральна машина, телевізор, електробритва і ще багато дечого. Зауважимо відразу, що ми підійшли до електрики з чисто побутового боку, промовчавши про її роль у промисловості і сільському господарстві.

А тепер прикинемо, що являють собою радіоприймач, пральна машина, магнітофон, телевізор, електробритва без електрики.

Варто було у селі Плесецькому, Васильківського району, Київської області, упасти кільком прогнилим, старим стовпам, як приймачі і телевізори перетворилися на ящики для різного домашнього мотлоху, у пральні машини можна було зсипати просо, а електробритвами товкти горіхи.

Керівники села ніяк не можуть спромогтися знайти кілька стовпів, щоб відремонтувати електролінію, і забувають ясний, як стоватна лампа, факт, що сучасне село давно переросло каганець, і телевізорів та пральних машин в сучасному селі значно більше, як жлуктів.

А ось колгоспники колгоспу ім. Чапаєва, Коростенського району на Житомирщині, мають стовпи. Вони так і пишуть: «Ніде, мабуть, немає стільки стовпів з бетонованими приставками і без них, як у нашому селі Дідковичі. Є всі умови для того, щоб у нас була електрика. У 1964 році наш колгосп уклав договір з Київською мехколоною № 1 тресту «Київсільелектробуд» (виконроб т. Крекотень) на проведення робіт по електрифікації колгоспу. Мали ми бути електрифіковані ще в 1964 році, та так мехколона свого слова й недотримала. Недотримала вона його і в 1965 році. Коли вони й у 1966 році працюватимуть з такою напругою, то напруга в наших проводах з'явиться не скоро. А нам потрібна електрика не лише в побуті. У нас великі ферми. Одних доярок більше сорока». До речі, цього листа підписала теж група доярок.

Ображаються на Львівське енергетичне експлуатаційне управління сільського господарства УРСР і жителі села Довге, Дрогобицького району, Львівської області.

І справді, як їм не ображатися, коли п'ятий рік село Довге стоїть у планах електрифікації і рік у рік пересувається у цих планах на наступний рік. Є, правда, деякі зміни. У 1965 році с. Довге пересунули у план аж на 1967 рік, минувши 1966-й. Село велике, у селі чотири магазини, школа десятирічка з виробничими майстернями (верстати у цих майстернях іржавіють через відсутність електрики), два медпункти, клуб, бібліотека, сім тваринницьких ферм.

Коли б зібрати всі папери з обіцянками електрифікувати село та вкинути у топку теплової електростанції, думаємо, що електростанція могла б дати енергію.

На жаль, цієї енергії не вистачає у львівських обласних інстанціях.

Але не будемо виставляти головними винуватцями обласні «Сільелектро». Свою справу вони все-таки роблять і не завжди винні в тому, що села залишаються не електрифікованими. Досить часто їм самим доводиться вдаватися по допомогу до редакції. Перед нами лист головного інженера Харківського облоб'єднання «Сільгосптехніки» т. Синельника.

Ось що пише т. Синельник: «Українське об'єднання «Укрсільгосптехніки» повідомило нам, що для потреб сільського господарства Харківської області в 1965 році трест «Кримбуддеталь» повинен постачати за власними кресленнями 276 кубометрів опор для низьковольтних ліній електропередач і 16 кубометрів приставок для низьковольтних ліній. Доручено було виконувати це замовлення Феодосійському комбінатові на чолі з тов. Берманом. Тут і почалось...»

Далі т. Синельник пише про ту тяганину, яка почалась навколо, здавалося б, такої простої справи. Замість опор і приставок у Харків попливли обіцянки вчасно виконати замовлення. Йдуть вони до сьогодні.

От і виходить, що в одному місці опори та приставки лежать навалом, а в другому їх виглядають, як манни небесної.

От і виходить, що без енергійної роботи всіх організацій та установ, яким за родом їхньої діяльності належить електрифікувати села,— не може бути енергії електричної.

Тут уже ні Вольт, ні Ампер, ні Яблочков не допоможуть. Вони своє діло зробили. Тепер слово за іншими діячами.

Микола БІЛКУН.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ДОМАШНІЙ СКАРБ

Коли ще ріс єдиний мій синок,
То повна скриня в нас була цяцьок.
Тепер він виріс, ходить із гітарою,
А скриня вщент забита... пляшкотарою.

Іван АНЦІБОР.

с. Бронниця,
Вінницької області.

РЕВІЗОР

Сім день Ведмідь принюхувавсь до страв:
І лишків, і нестачі — ні краплини
(Йому в їдальні, де ревізував,
Підклали меду й свіжої малини!)

Віктор СКАКУН.

с. Олексіївка,
Сумської області.

НІ ТЕ, НІ СЕ

Зрадів поет, що збірку видав,
Хоч вірші в ній такі були,
Неначе автор не поснідав,
А пообідать не дали.

Володимир ВИХРОВ.

м. Ігрень,
Дніпропетровської області.

МУХА І СЛОН

Якось у звіринці на Слона
Муха розкричалася одна:
— Ти що — осліп вже?! Грім тебе б убив!
На ногу ледь мені не наступив!

М. БУРДА.

с. Миролюбівка,
Миколаївської обл.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

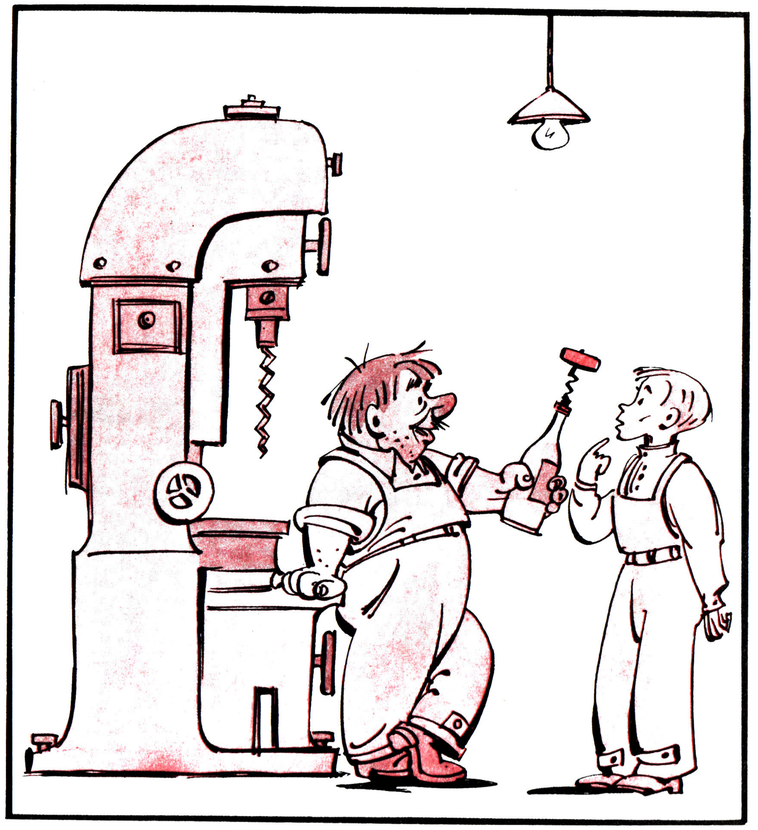

— Ану подивимось, як ти оволодів свердлом.

Житіє святих і нечестивих

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

— А це чия така душа?
— Закоренілого формаліста.

— От кляті! Ніяк їх не піджариш: жарять твіст, спасу немає!

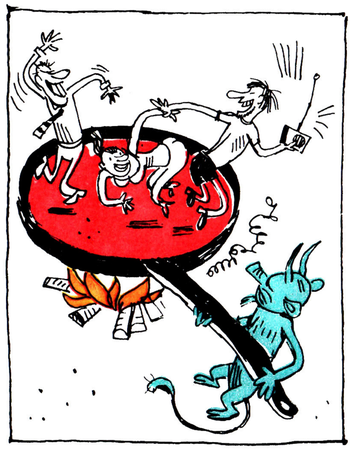

— Синок, збігай в гастроном, візьми ще півлітра.

— Коли ви вже палити почнете?
— А ми завжди починаємо рік з холодком. Зате в четвертому кварталі і вам і нам гаряче буде.

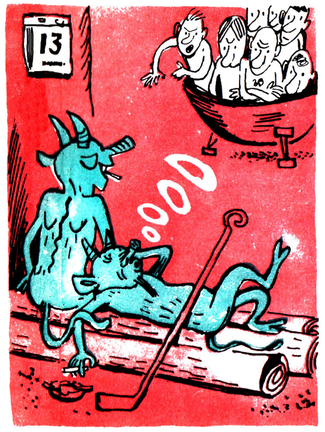

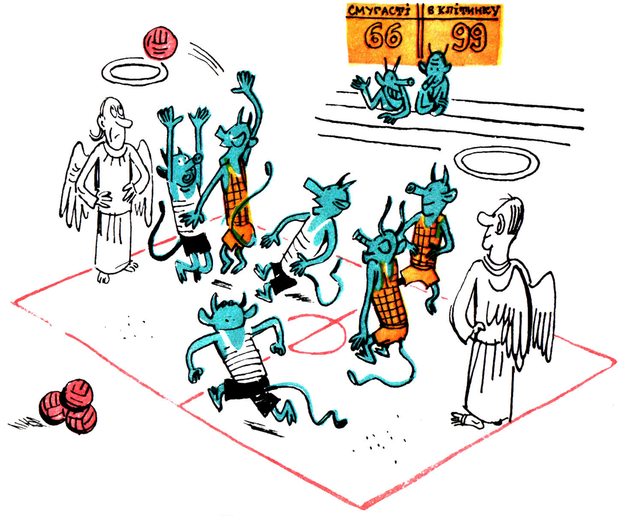

Просто на базі баскетбольних щитів не було.

— Першу премію за кращий маскарадний костюм одержав Вельзевул.

Мал. Л. БОЙКА

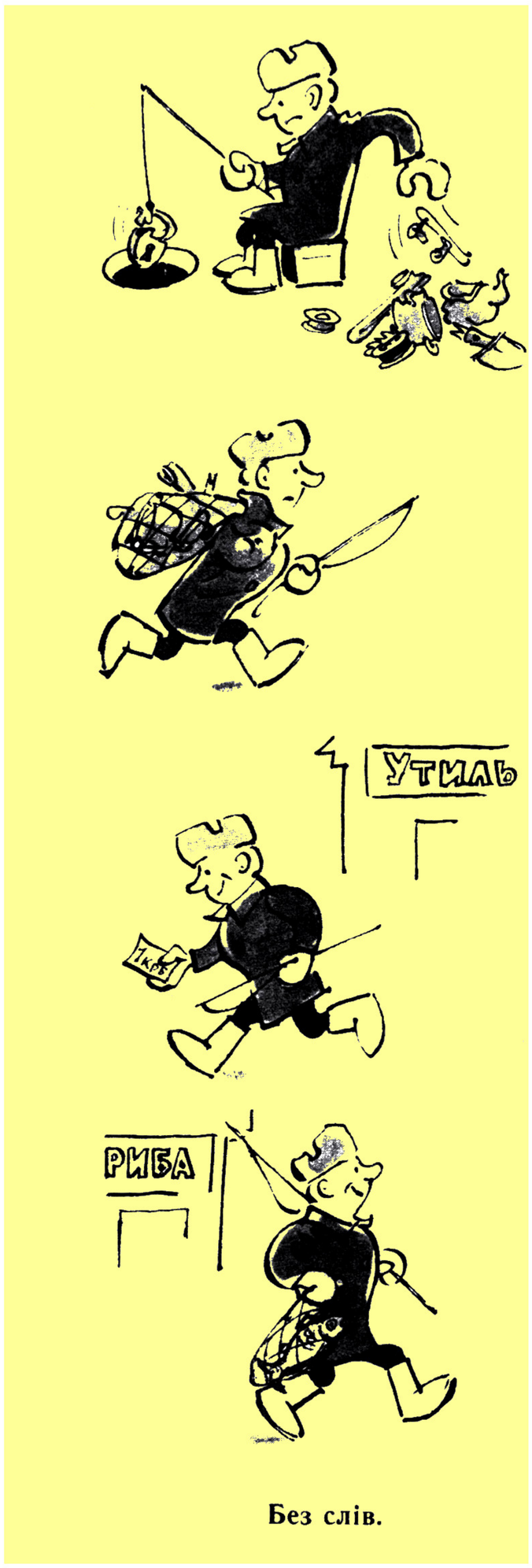

Без слів.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

В однієї жінки був квартирант. Прокинувшись ранком, він почув, що господиня свариться з сусідкою, а сніданок не зварений. Він вийшов надвір і каже:

— Тьотю, ідіть приготуйте сніданок, а я за вас досварюсь.

— Хіба ти знаєш, за що ми сваримось?

— Знайду, за що, — відповів.

Пішла господиня до хати, а квартирант і каже сусідці:

— А я вас знаю.

— Звідки?

— Ви такі, як ваша мати.

— А моя мати яка, негіднику?

— Точнісінько така, як ви.

Отак і бесідували вони аж до тих пір, поки не зварився сніданок.

ЩО ЛЕГШЕ?

Якось закликав Петро сусіда Івана на свіжину. Жінка засмажила печінку, нирки, легені, ковбасу і виставила на стіл. Бачить Петро, що Іван тільки на ковбасу натискує, та й каже:

— Іване, попробуйте легке...

— А мені і ковбаса не важка, — відповів Іван.

НА ПОЛЮВАННЯ!

Іван Григорович збирався на полювання. Поглядаючи на кошик, він запитав у дружини:

— Ковбасу поклала?

Вона ствердно кивнула головою.

— А хліб?

— Теж.

— Чи не забула півлітру загорнути?

— Аякже!

Під'їхала машина, і господаря покликали друзі. Він схопив кошика — і миттю у двері.

— Іване, а рушницю, — кинула наздогін дружина.

— Та нехай... обійдуся, — махнув він рукою.

Повідомив Г. САПОЖНИКОВ
з м. Сум.

ПІСЛЯ ЛЕКЦІЇ

— Як ви сміли перешкоджати мені під час лекції? — запитав викладач у студента.

— Я?.. Але ж не було нічого подібного...

— Не відмовляйтеся — я виразно чув ваш голос!

— Ну, то я хіба крізь сон щось говорив... — знизав плечима студент.

Народні усмішки

ОСТАННЄ СЛОВО

Сусід хвалився сусідові:

— Ти знаєш, моя жінка захотіла купити ще одне нове плаття. Я заперечив, бо вона ж недавно вже пошила двоє. Жінка наполягала на своєму, але останнє слово було таки за мною.

— Що ж ти їй сказав? — поцікавився сусід.

— Та дозволив купити ще одне нове плаття.

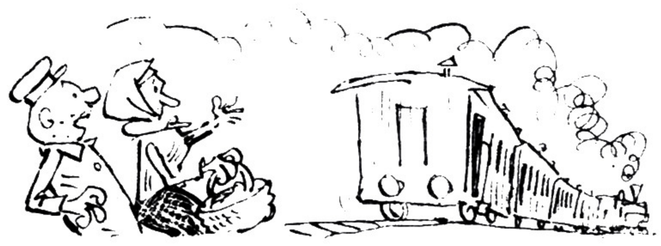

ХТО ВИНЕН?

Чоловік з жінкою запізнились на поїзд.

— Це ти винна, що ми запізнились, — почав чоловік.

— Ні, це ти винен, — заперечила жінка. — Якщо б ти дав мені спокійно зібратись, то нам менше часу довелося б чекати до наступного поїзда.

Зібрав Ом. МАРТИН
з м. Івано-Франківська.

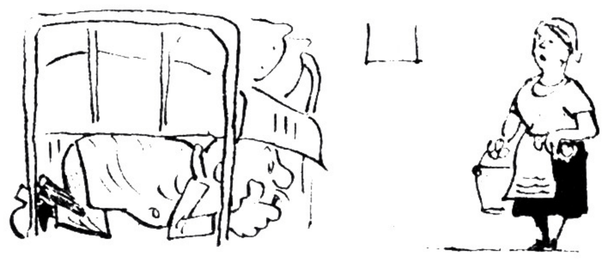

В СУДІ

Суддя: — Підсудний, ви вночі забралися в квартиру сусіда. Що ви там робили?

Підсудний: — Я був п'яний і думав, що це моя квартира.

Суддя: — Ну, добре, але чому, коли почули, що йде хазяйка, ви сховалися під ліжко?

Підсудний: — Бо я думав, що то йде моя дружина...

У КАЗИНО

— Чи не могли б ви хвилин десять пограти за мене в карти, а я тимчасом щось з'їм, — звернувся картяр до свого сусіда.

— На жаль, в карти я не граю, але якщо за пана треба щось з'їсти, то я з великим задоволенням.

Повідомив М. С. БАРДИНСЬКИЙ
з м. Стрия, Львівської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— На хокей я тебе більше не пущу!..

НА ЩАСТЯ ВАМ, НА ЗДОРОВ'Я!

Якщо вже мої старі під Новий рік замирились, то пом'яніть моє слово: любов, мир і злагода прийдуть у Новім році в кожну оселю від Дунаю до Тихого океану.

Дід Гречка називає мене «наш квартирант», а баба Степа поправляє: «наш літромеханік», хоч я тільки електромонтер. І поправляє навмисне, щоб заперечити дідові.

— Діду! — питаю. — А чого вас баба Степа артистом прозиває?

— Бо я в молоді роки в сільбуді на сцені грав. Було, вийду на сцену, ще рота не роззявлю, а люди вже регочуться. Талан у мене до цього був.

— Еге! — кигикне чайкою баба Степа. — До молодиць та до чарки в тебе талан був. От і вигнали.

— І неправда твоя, бабо, тобі наслинили, а ти й повірила.

— А про горілку теж наслинили? Як вечір, так і на лепетицію, а прийде додому — і лепетати не годен.

— А хіба без чарки хтось роль заграє? То — чарка для діла. У компанії чого ж не випити? Це колективність розвиває.

— У компанії... З Кузьмою злигався: брат мій покійний, царство йому небесне, така ж холера, як і цей був. Або, як німців від нас прогнали, — прийшли вони обидва з Кузьмою з партизанів, я їх почастувала, а їм, бач, мало. То що вигадали? Приносить дід папір — каже: воєнкомат мобілізує. Я туди-сюди, позичила, виміняла, вони з Кузьмою напились, наїлись, а на ранок дід каже: лишаюсь до особливого розпорядження. А через кілька днів знову папір, і знову проводини, а там знову. Я — до воєнкомату, а у воєнкоматі ніхто нічого не відає і тільки руками розводять.

— А ви, бабо Степо, читали ті папери?

Дід Гречка посміхається, і його очі геть ховаються у кудлатих бровах.

— Еге, жди! Прочитає... темнота миколаївська. Покійний Кузьма писав, а вона вірила. А до воєнкомату я недарма ходив: я заяву подавав у армію добровільцем.

— Ой, лихо моє! А нащо ж ти потрібен у армії?

— Нащо? А в партизанах нащо був?

— А ви розкажіть, діду, як партизанили: мені цікаво.

— Еге, розкажи, діду, як у куми в лісах переховувався.

— Переховувався... А фриця під Новий рік хто до загону привів? Може, ти?

— Що-що, а брех у тебе великий.

Дід зневажливо дивиться на бабу і каже: — Це, бабо, називається: одна голова — добре, а півтори — лучче.

Встає сутулий, високий, видний, махає рукою і йде з хати.

Три роки живу в них і щодня чую стару байку: ні, таки стрижене, ні, таки голене.

А оце під Новий рік здивували мої старі все село: замирились.

У нашім селі так заведено: під Новий рік загальні збори і премії кращим колгоспникам. На ці збори — усі приходять: хто за премією, а хто почути — кого і чим преміювали. Усім цікаво. Баба Степа і та прийшла. І, очам своїм не вірячи, бачить баба Степа: її діда, Саватія Гречку, у президію садовлять, та ще й поруч з воєнкомом у золотих погонах. І цей воєнком устав і при всіх людях прочитав Указ з самої Москви про те, що її старого, Саватія Гречку, за хоробрість і ще там за щось нагородили медаллю. Баба Степа дуже здивувалася, але це була таки правда, бо воєнком тут же почепив дідові на груди новісіньку медаль. Та невже ж це її діда аж у Москві знають?

І ще воєнком сказав: — Двадцять років пройшло, як ми перемогли лютого ворога, не злічити подвигів наших людей. Довго шукала нагорода товариша Гречку, але знайшла, і я радий поздоровити свого бойового товариша, оскільки ми з дідом партизанили в одному загоні.

А як заляскали в долоні, баба Степа зіщулилась, і очі чогось слізьми набрякли, так, самі. Доконали бабу піонери: вони зайшли на збори з прапором, зав'язали дідові на шию піонерського галстука, а що далі було — бабі сльози закрили. Аж коли очі протерла, то побачила діда з оберемком живих квітів, мабуть, із шкільної оранжереї.

А ще воєнком сказав: — А тепер нехай дід Гречка розкаже про свій бойовий подвиг.

Дід поклав квіти на стіл і задер бороду.

— Давно було. Понад двадцять літ пройшло. А мені тоді було не більше, як шістдесят. Може, щось і забув, щось і неофіціально скажу. Послали мене тоді вибухівку принести, щоб під Новий рік фріців пополохати, а вони мене і спіймали. Я йшов на Гринів хутір, на місток, а вони там пост поставили — фриця з автоматом. Він мене не побачив. Я задки-задки і мало не наступив на другого: під кущем на сіні лежав. Отут і взяли. Обшукали. Один на посту зостався, а другий мене повів. Ну, думаю, тепер, Саватію, твої результати плаксиві... Не дожить тобі не тільки до перемоги, а й до Нового року. Ідемо. Назавтра Новий рік, а грязюка аж чвакає. На щастя, в мене черевик розбився, підошва кляпає, йду я поволі: куди мені спішити? Наказує він мені роззутись, для швидкості напевне. Присів я, коло черевика порпаюсь, а місце добре: через дорогу кущі, а там і ліс. Поки я черевика знімав, він сигаретку в зуби і запальничку підносить, і тут я (дід показав свою здоровенну, як тихоокеанський краб, долоню) зачебернув оцією рукою грязюки — і йому в твар.

Присутні заплескали в долоні.

Він, значиться, хвать за очі, а я йому кулаком під дих — він і навзнак. Думав — убив, коли бачу — ні, ще неофіціально, бо ворушиться. Першим ділом — розворужив. Другим ділом — за комір та в кущі і капшука з тютюном у рот. Поки він зіпав, я зв'язав йому руки, а тоді вже я його під автоматом повів. Вибухівку йому на плечі переклав і кущами, кущами — у ліс.

Воєнком посміхався: — А розкажіть, чого ви його без штанів привели?

— Та воно, нехай вибачать люди, як вийшло? Пояса вони з мене коло містка зняли, гаплика від штанів відрізали, і штани я в руках ніс. А як у кущах я з фриця пояса зняв, то йому ж і руки зв'язав. Так і пробирались кущами: в одній руці в мене фріців автомат, а в другій — свої, вибачайте, штани. А як до лісу дійшли, думаю: не годиться мені у загін з'являтись у такій позі. Зняв з фриця штани, зробив з них мотуза, і руки йому зв'язав. А фріців пояс для моїх штанів вивільнився. Тоді пішли по-хорошому: він вибухівку несе, а я дорогу показую.

І знову присутні аплодували дідові.

Молодь лишалась у клубі стрічати Новий рік, а старі розходились.

Баба Степа забрала з стола усі квіти і пішла слідом за дідом. Дід підняв бороду, щоб вона не затуляла медаль.

Одночасно з старим Гречкою до дверей підійшов голова сільради, і баба Степа відсторонила його рукою:

— Совість треба мати, Миколаю, ти ще молодий. Хай спершу пройде заслужона людина.

Усі присутні від подиву розкрили роти. В урочистій тиші старі вийшли з клубу.

Ось чому я увірував: якщо вже мої старі замирились, то в Новім році мир і згода зійдуть на всі сім'ї від Дунаю до Тихого океану.

На щастя вам, на здоров'я — на Новий рік!

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці,
Вінницької області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

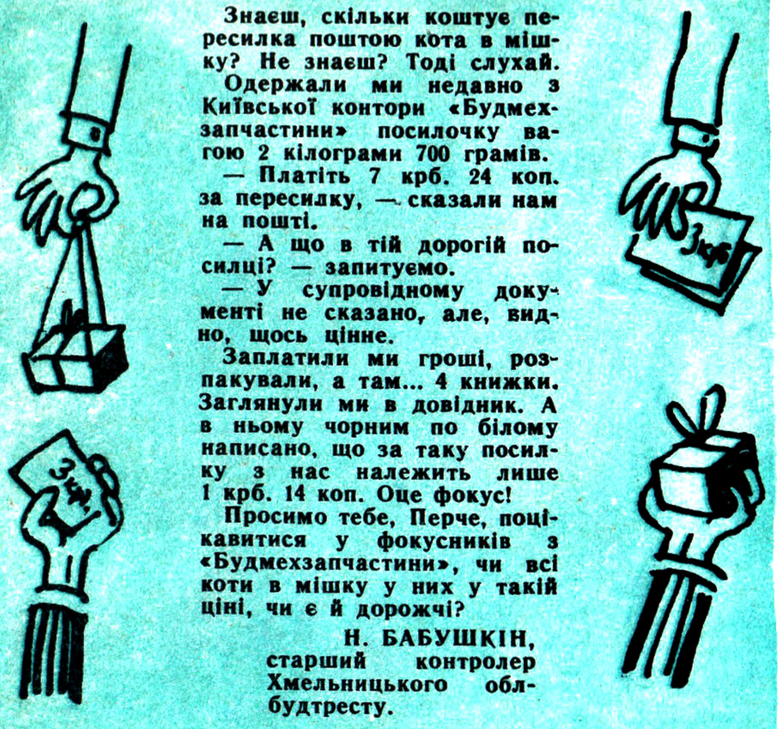

Знаєш, скільки коштує пересилка поштою кота в мішку? Не знаєш? Тоді слухай.

Одержали ми недавно з Київської контори «Будмехзапчастини» посилочку вагою 2 кілограми 700 грамів.

— Платіть 7 крб. 24 коп. за пересилку, — сказали нам на пошті.

— А що в тій дорогій посилці? — запитуємо.

— У супровідному документі не сказано, але, видно, щось цінне.

Заплатили ми гроші, розпакували, а там... 4 книжки. Заглянули ми в довідник. А в ньому чорним по білому написано, що за таку посилку з нас належить лише 1 крб. 14 коп. Оце фокус!

Просимо тебе, Перче, поцікавитися у фокусників з «Будмехзапчастини», чи всі коти в мішку у них у такій ціні, чи є й дорожчі?

Н. БАБУШКІН,
старший контролер Хмельницького облбудтресту.

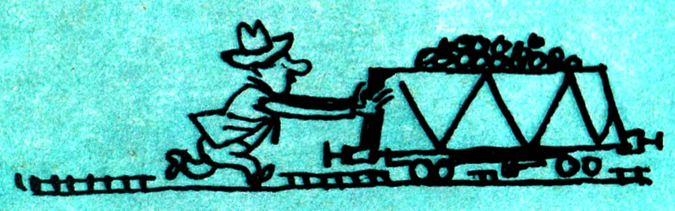

Ану прикинь, що дешевше — збудувати у нас, в Лубнах, очисно-збагачувальну фабрику спеціально для вугілля, що надходить із шахти № 70 тресту «Свердловвугілля», Луганської області, чи очистити колектив шахти від безсовісних працівників?

Ми б ніколи в житті не втручалися у внутрішні справи цієї шахти, коли б на станцію Лубни не прибув вагон ТТ вугілля з...

Але ні, трохи не так. Вагона вугілля там не було. Було дві третини, а третя третина складалася виключно з породи.

Так що сам розумієш, без очистки тут не обійтись, бо, на жаль, вагон той не єдиний. Ми й раніше такі вагони одержували.

І. БІЛОУС.
м. Лубни,
Полтавської області.

Якби до нас у село Кличковичі приїхала бригада спортивних арбітрів, запевняємо тебе, було б зафіксовано новий рекорд світу по стрибках у довжину.

Стрибають у нас всі: і старі, і малі. Стрибають через широчезні і довжелезні рови, що перетинають шлях з села Кличковичі до села Миляковичі.

Подякуй, Перче, від нашого імені будівельникам з Волинського БМУ тресту «Поліссяводбуд». Це вони вигадали для нас таку примусову фізкультуру. Рови викопали, а от переходів через них не поробили.

С. ЖУРА, О. БУРИМ, П. ДАВИДЮК, П. ПОТАЛЧУК та інші.
Турійський район,
Волинської області.

Прийми наш новорічний подарунок — флакон чудесного «Трояндового масла». Як ним користуватися, ти довідаєшся, прочитавши інструкцію автора цих парфумів.

На обгортці автор — Сімферопольський комбінат «Кримська троянда» — повчає: «Для получения тонкого аромата рекомендуется нанести пестиком каплю масла на одежду». А на вкладці попереджає: «Во избежание возможного появления пятен, не рекомендуется наносить на одежду».

Якщо ти, Перче, збагнув суть цих рекомендацій, то вважай, що діло у тебе піде, як по трояндовому маслу. А от ми, покупці, ніяк второпати не можемо... І вирішили переслати ці парфуми тобі «во избежание возможного появления пятен» на репутації комбінату «Кримська троянда».

М. МАРХОЦЬКИЙ,
слухач вищої партійної школи при ЦК КП України.

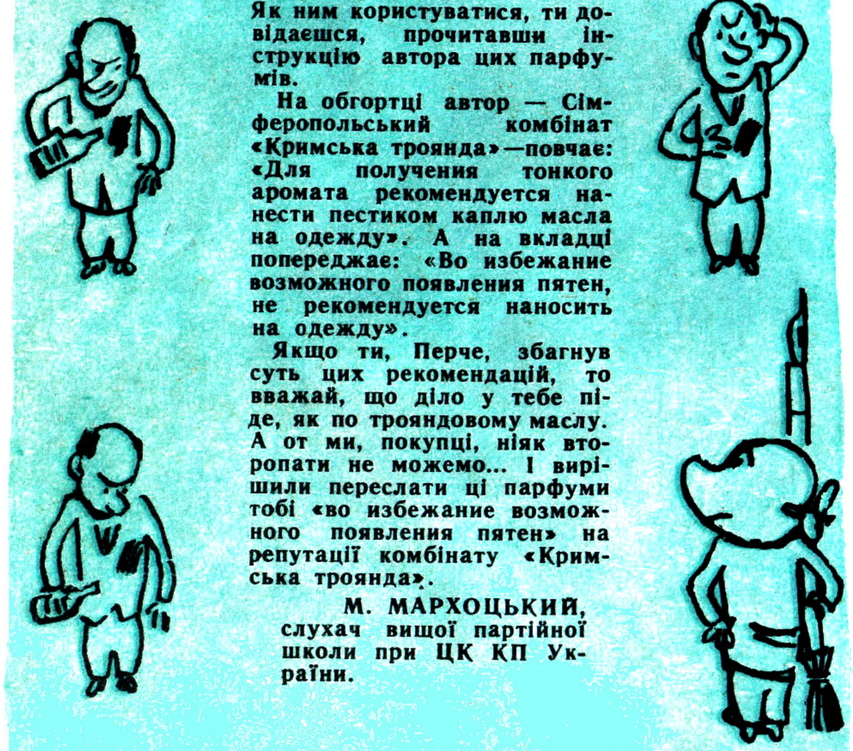

Телевізійний центр Перця веде сьогодні передачу з колгоспу ім. Мічуріна, Житомирського району, Житомирської області.

Перед вами, товариші, будинок, споруджений колгоспом не так давно — всього лише сім років тому.

Хто, гадаєте, розмістився у цій двоповерховій кам'яниці? Дитячі ясла?.. Ні, помиляєтесь. Бібліотека з читальним залом? Теж не вгадали. Тоді, напевне, контора колгоспу? Ні, контора, як не дивно, твердо і непорушно осіла в обласному центрі.

То хто ж у такому разі оселився в цій фундаментальній цегляній споруді?

А оселилися в ній... горобці. Правління колгоспу імені Мічуріна передало їм у повне розпорядження обидва поверхи цегляного будинку. Ну, само собою, горобці раді. З ранку і до вечора на всі лади вицвірінькують хвалу правлінню колгоспу та його голові товаришу Федоренкові.

На цьому, товариші телеглядачі, ми кінчаємо сьогоднішню передачу.

До побачення. До наступного телебачення!

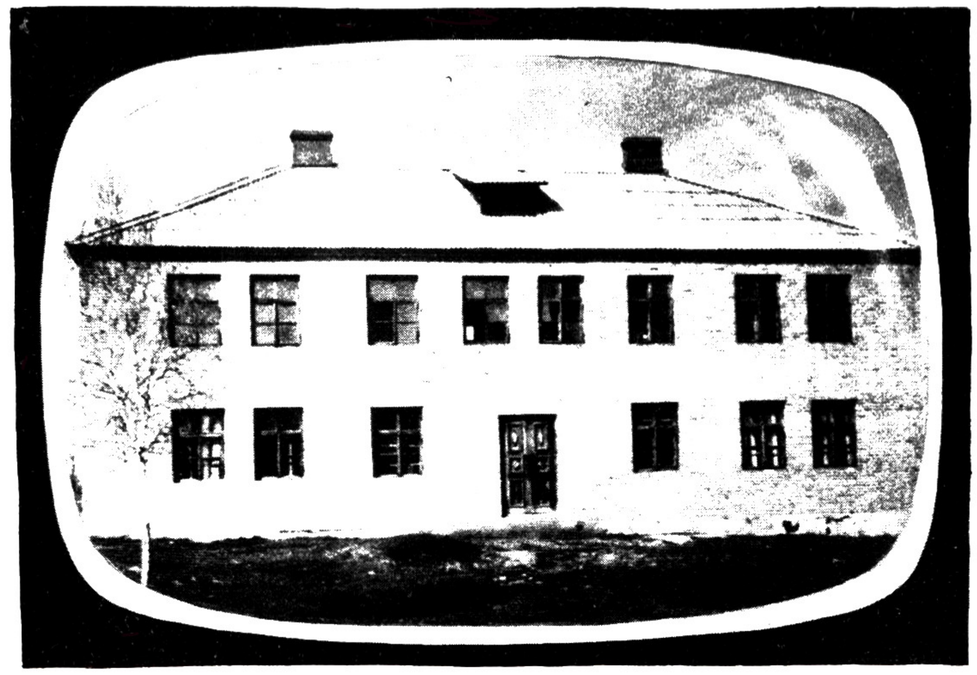

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛІТ

У пору, коли, як кажуть, ні проїхати, ні пройти, довелося терміново заводити вертольота і брати курс на Хмельниччину. Звідтіля майже одночасно надійшли тривожні сигнали.

«Рятуйте!» — гукали з Ярмолинець.

«Допоможіть!» — лунало з Красилівського району.

З піснею: «И снег, и ветер...» прокладаємо трасу на Ярмолинці. Приземляємось прямо на подвір'ї лісоторговельного складу. Назустріч нам біжать люди.

— Кого тут рятувати?

— Нас, нас рятуйте! — вигуки навперебій.

— Від кого рятувати, що трапилось?

І пішли розповіді, і пішли скарги та нарікання. Встигай тільки в бортовий журнал записувати.

Виявляється, на лісоторговельному складі завели такий порядочок: береш якийсь будівельний матеріал, тобі до нього обов'язково «нагрузку» вчеплять.

— Мені лісу на крокви, — просить покупець.

— Будь ласка! Ось вам крокви, а до них ще два стільці.

— А навіщо вони мені? — одмахується покупець.

— Беріть, чоловіче, і дякуйте, що ми вам дивана не наділили.

Кумедно тут і дрова продають. На око. А коли людина починає протестувати, зав. складом Антон Гладун відріже: «У мене око стріляне, а не подобається, не бери!» — і відвернеться. Записую в бортовий журнал останні дані:

— Хто ж це такі порядки завів на складі?

— Сам керуючий облкооплісгосторгом товариш Рибак! — відповідають. — Побачите — передайте, що дуже хочемо зустрітися з ним і гаряче привітати за таку торгівлю.

З Ярмолинець беремо курс на Красилівський район. На село Моньки. Сигнал був звідтіля.

Сідаємо на майданчик перед сільською крамницею.

— Назад! Назад! — кричать і махають руками люди. — Отам он сідай.

Сідаємо метрів за 50 від крамниці.

— Чого ви нас назад завертали? — питаємо у хлопців, що першими підбігли до вертольота.

— Могла розвалитись од вітру, — показують на перекособочений хлівець з вивіскою «Крамниця № 5 Чернелівського ССТ».

Еге, справді, як вона тільки на світі тримається? Заходимо всередину й очам своїм не віримо. Все тут перемішалося: сіль, оселедці, сірники, цукерки, чай, панчохи, мило. Чорт голову зламає, поки розбереться, де що лежить. Ні повернутися, ні проштовхнутися.

— Як же ви торгуєте, як людей обслуговуєте? — питаємо.

— Отак, як бачите! — сумна відповідь. — П'ять років обіцяють керівники Красилівської райспоживспілки побудувати в с. Моньках нову крамницю. Уже шостий рік пішов. Та що тобі, Перче, розказувати. Сам бачиш. Пролітатимеш над Хмельницьким, хоч вимпела облспоживспілці скинь, щоб знали, як ми тут живемо.

Полетіли ми тоді в Хмельницький. Передали виписки з бортового журналу керівникам облспоживспілки.

Тепер чекаємо, що вони скажуть, коли ті виписки прочитають.

Вертоліт пілотував
І. СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

БАЛАНСУЮЧІ АВТОРИТЕТИ

Навіть не дуже досвідчені у питаннях будівництва люди знають, що на будівництві щось повинно будуватися. Сказати іншими словами, коли йде будівництво, щось повинно зводитись над землею. Тоді крива виконання плану починає набирати вертикального характеру.

Ми твердо були переконані, що М. Я. Товстокор, керуючий трестом «Сумсільгоспбуд», все це добре знає. Бо професія у т. Товстокора така. Тов. Товстокору належить щось зводити, будувати належить. Теоретично воно так, а практично не дуже.

Трест «Сумсільгоспбуд» взявся будувати на околиці міста Сум дитячі ясла та дитсадок. Це в районі машинобудівного заводу ім. Фрунзе. За всіма планами, під Новий, 1966 рік двісті вісімдесят діток мали кружляти навколо ялинки в новому дитсадку. Приємно, знаєте, Новий рік, новий дитсадок!

Але на тому місці, де мав бути дитсадок, поки що кружляє сам М. Я. Товстокор, не знаючи, з якого боку приступити до роботи.

На місці, де мав бути дитячий садок, викопана лише яма під фундамент, і на краю цієї ями балансує авторитет М. Я. Товстокора. Отак балансує, балансує, дивись, і впаде. А тягти потім авторитет нагору складна справа.

* * *

Там-таки, у місті Сумах, по вулиці Радянській, є будинок № 4. Так от у цьому будинку, в одній квартирі лопнули водопровідні труби. Нічого страшного, звичайно, не трапилося. Мешканці звернулися до керівників домоуправління № 1, і висококваліфіковані спеціалісти перекрили воду. Стало сухо. Страшне почалося значно пізніше, тоді, коли в 4, 8, 12, 16, 20 квартирах зникла вода і її довелося носити відрами на 5-й поверх.

Пригода з трубою, за свідченням очевидців, трапилась влітку. Після літа, як відомо, починається осінь, яка в свою чергу змінюється зимою. Зміна однієї пори року іншою аж ніяк не вплинула на водопровідні труби в будинку № 4 по вулиці Радянській. Вони сухі за будь-якої погоди.

В домоуправлінні № 1 відчували, що з водопостачанням у будинку не все гаразд, і зв'язалися з ремонтно-будівельним управлінням «Газосантехелектромонтаж», яким керує І. М. Колтунов і де в головних інженерах ходить О. Б. Розентул. Краще б не зв'язувалися ні з Колтуновим, ні з Розентулом.

Ці товариші на практиці захотіли перевірити, що буде, коли закреслити філософську формулу: все тече, все змінюється. Закреслили, і з труб досі не тече і нічого не змінюється. «Газосантехелектромонтаж» ані за холодну воду не береться, хоча саме за холодну воду слід би йому і взятися.

А формула філософська залишається в силі. Не тече-то вона, не тече, а змінитися дещо може...

Ф. ОЧЕРЕТ.

ВЧІТЬСЯ, НАЩАДКИ!

Якщо ви й досі не змогли прославитися і не досягли ніяких успіхів у бюрократичних відписках, не впадайте у розпач. Відійдіть від шаблону і шкварте «по-народному». Ось так:

«Пункт № 4: «Вы думаете, что мы с Вами играем в «бирюльки», предупреждаете меня о серьезности вопроса. Я вижу, что Вы не сделали себе вывода из наложенного на Вас взыскания, а затаили на своих начальников «хамство» и носите «камень за пазухой».

Чим не шедевр! Автором його є начальник загону охорони Подільського раднаргоспу т. Миколайтис В. П. Наводимо його тут до відома всім. Вчіться, нащадки! Отак треба писати: свіжо, оригінально і основне — не «з божою іскрою», а з цілим «каменем за пазухою».

П. ПАТРЕБАК,
народний суддя Тернопільського міського народного суду.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Дирекція Семиполківської птахофабрики замовила Полтавському машинобудівному заводові м'ясного устаткування машину для механізації патрання курей. Документи дирекція оформила неправильно, і завод повернув їх. А директор птахофабрики Горюн вдарився в амбіцію й зовсім одмовився від машини. Перець описав цей факт у фейлетоні «Курка-несучка і гонор» («Перець» № 15 за 1965 р.).

Виступ Перця було обговорено на технічній раді «Київптахопрому». За недоречну амбіцію, яка була тільки на шкоду справі, директорові птахофабрики т. Горюну зауважено. Йому запропоновано негайно оформити замовлення на машину.

★ У тому ж номері журналу надруковано телеграму з Березівки «Лімітовані стільці». Колгосп імені Димитрова б'є на сполох: не може закупити для Будинку культури 680 стільців, бо банк не прийняв переказу на гроші — вичерпано, мовляв, ліміт.

Після виступу «Перця» Одеська обласна контора Держбанку зобов'язала Березівське відділення прийняти переказ від колгоспу. Стільці для Будинку культури закуплено.

★ «Пробачте, товаришу Маховський»... — так звалася репліка, опублікована торік у № 15 журналу про те, що, незважаючи на виступ Перця (№ 5 журналу), начальник ЖКВ Миколаївського заводу ім. Носенка Маховський не дозволяє, щоб баня на 9-й Слободській вулиці, № 40 працювала по неділях.

Після повторного виступу «Перця» баня по неділях тепер працює.

perec-ua.

perec-ua.

Страшне перо не в гусака...

«Дорога редакція! Прошу прочитати мої нові вірші і повідомити мене про це. Я буду дуже радий, що завдав вам турботи і клопоту».

(З листа до редакції поета-початківця).

—

«Коли в мене повибивало всі пробки, я зайшов до кафе з кумом в непонімающім состоянії і побив там посуду на чотири карбованця».

(З пояснювальної записки до міліції).

—

«Я багато раз з ним зустрічалась по роботі, однак він на мої враження мало реагував».

(З виступу свідка на товариському суді).

Зібрав І. БУРДИМ.
Комсомольськ-на-Дніпрі, Полтавської області.

«Ремонт примусів, паяльних ламп і керогаз. Пайка ручок, точка і підбор зубів. Пайка каструлів. Приймаю старі рублі для пайки голов».

(Оголошення на майстерні в м. Дніпродзержинську).

Надіслав Г. БАЙРАК.

* * *

«Продається хата з колідором і сінцями. Їхать ахтобузом № 14. Зупинка біля самого кладбища, є всі удобства».

Копію з об'яви зняв
С. А. ЛУЦЕНКО.
м. Кіровоград.

* * *

«Голові сільради. Завтра відбудеться виводка всіх тварин і кіз».

(З телефонограми).
Надіслав Г. БАЖАН.
Полтавська область.

«Довідка».

Ствердюю, що дійсно гр. Кивлиця Мотря Потапівна вагітна на 6 місяці по наружному огляду. Видана для предявлення лісничому 10 кварталу на дрова.

Голова вуличного комітету Морозова».

Надіслав М. НЕЧАЄВ.

* * *

«Діти до 16 років строго не допускаються».

Записав М. КОРОЛЬОВ.
м. Ровно.

* * *

«Прошу вислати мені моє прізвище і сказати, яке у мене прізвище, бо мене посилають на роботу, а я не відаю, яке в мене прізвище — батька чи матері».

(З листа до загсу).
І. ПОДІЄНКО.

ПО ПЕРАХ

ЧИМ НЕ РЕКОРД?

До цього часу найбільшою рекордисткою по граматичних помилках вважалася Катерина II. Кажуть, що вона в слові з трьох літер зробила чотири помилки — «ісчо». Днями цей рекорд побито. Імператриці втер носа наш сучасник і земляк т. Малицький — судвиконавець з Фастівського народного суду.

«Глав. Бух. Совхоза Фастовский. Фастовский Нарсуд Киевской Обл. Продлагает Расчет по алиментам гр. Петренко Произвкдите за Август Месяц 1965 г. В Сентябре с/г ибо будут приняты меры в поть до наложения штафа».

Цю цидулу т. Малицького скріплено двома серйозними штампами Фастівського народного суду. Ще б пак! Чим же це не рекорд? Як же його печатками не скріпиш?!

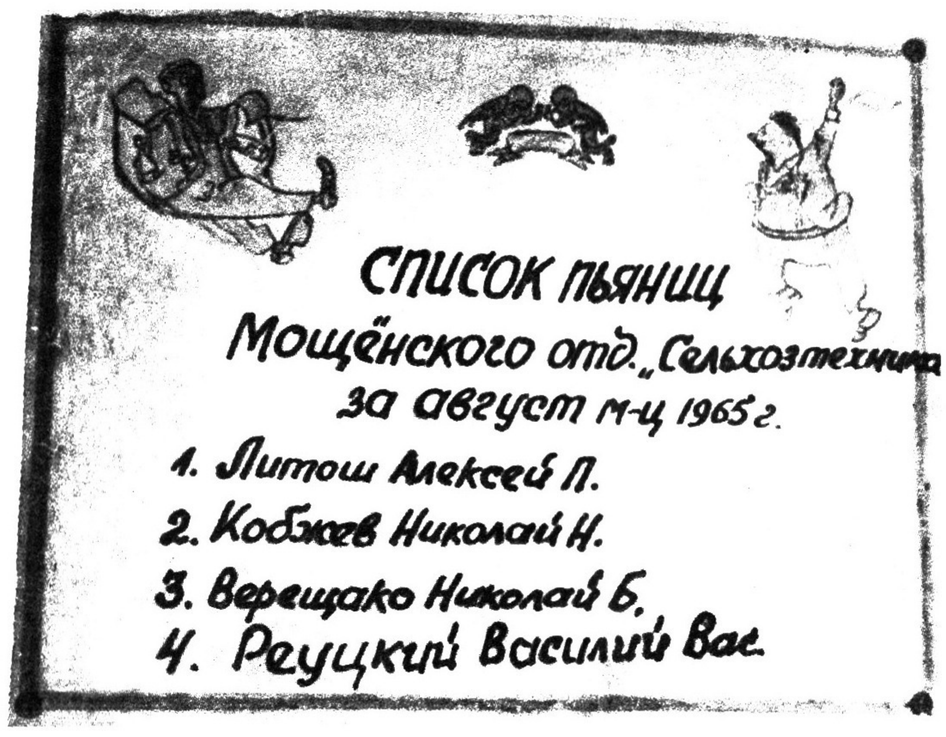

ОБРАЗИВСЯ

У Мощенському відділенні «Сільгосптехніки», Городнянського району на Чернігівщині, вирішили боротися з п'яницями. Що й казати, благородний почин. Вже навіть досягнуто певних успіхів: щомісяця вивішується отакий список.

Проте упорядники цього списку, мабуть, не завжди на висоті. Якось у серпні вони не доглянули і до списку не потрапило прізвище співробітника цього відділення Реуцького Василя Васильовича.

Бувши на доброму «газу», обурений Василь Васильович власноручно дописав своє прізвище. Щоб ніхто не подумав, що він непитущий.

І справді, за віщо людину ображати такими підозрами?

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79 Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (564) (на украинском языке). Підписано до друку 18. XII. 1965 р. Папір 70×108⅛=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09703. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06183. Тираж 750 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393

НОВОРІЧНЕ ВОРОЖІННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО АГРЕСОРА.